

søger at gjøre sig morsom paa Forslagsstillereens Beføstning — det er en Epidærod, man har at løbe — derpaa kommer Kampens Trin og tilsidst Seiren. Vil man overhovedet give sig af med at komme med Lovforslag, maa man være forberedt paa at gienemløbe alle disse Trin. Naar det ærede Medlem talte om, at jeg har til Hensigt med dette Lovforslag særlig at beskytte Kvinden, siger jeg Nei. Jeg har ikke til Hensigt dermed at beskytte den ene Ægtefælle paa den andens Beføstning. Jeg tillader mig her at udtale, at man under Forhandlingerne i Norge om denne Sag, ogsaa havde grebet dette Stikord om at beskytte. Nei, lad blot dem, der virkelig ville Kvindens Vel, komme bort fra at tale om at beskytte Kvinden. Det skal ikke vare længe, inden hun skal kunne beskytte sig selv. Det ærede Medlem sagde i Konsekvens med sine øvrige Ytringer, at den gifte Kvindes Virksomhed er nærmest forbrugende. Jeg vil overlade det ærede Medlem til de gifte Kvinder i Anledning af dette Udtryk. Dette Ord „forbrugende“ har forøvrigt en negativ Retning; jeg vilde hellere kalde det „opholdende“; det, tror jeg, vilde træffe Sandheden mere. At der er Enkeltheder i det ærede Medlems Kritik, som jeg kan være ham taknemlig for, bestrider jeg ikke. Det er muligt, at § 1 skulde formuleres anderledes. Det ærede Medlem mente, at hvis det bliver staaende, som staar i § 1, kunde Hustruen under 18 Aar bortfæstes af sin Fader som Tyende. Den Slags Enkeltheder overlader jeg til mine ærede Medarbejdere blandt Juristerne, de maa søge at faae stoppet dette Hul, hvis der er Noget, men jeg trøster mig med, at en aldeles lignende Affattelse findes i de Punkter, der, som jeg før omtalte, ere udarbejdede af en Overretssagfører, der muligvis snart bliver det ærede Medlems Kollega i hans private Stilling. Indtrykket af det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgkreds, var et lignende som det, man maa have faaet i et Præstekomment en Gang for ikke længe siden, hvor det meddeles, at en gammel Præst udtalte sig saaledes: „Jeg forstaaer ikke de Samfundsreformatorer, som komme her og kræve, at Hustruen ikke skal være Manden underdanig. Nu har min Kone været mig underdanig i 50 Aar, og jeg har altid befundet mig vel derved.“ Det er virkelig et ægte konservativt Standpunkt.

**Berg:** Det var Udtalelser af min ærede Kollega for Kjøbenhavns 7de Valgkreds (Hallier), der bragte mig til at ønske at sige et Par Ord. Naar det ærede Medlem taler, faar man altid Indtrykket af, at

det ærede Medlem kan give visse Anstuelser i Samfundet et godt, et klart og et velkænt Udtryk, og forsaavidt hører jeg altid det ærede Medlem med Interesse. I Reglen forekommer det mig, at han er et Udtryk for den mest konservative Side her i Thinget, og det var han ogsaa, efter min Opfattelse, lige overfor det Spørgsmaal, som her diskuteres i Dag. Han hittede nemlig, at den nuværende Tilstand, hvorved Formueforholdet mellem Ægtefællerne bestemmes, er i alt Væsentligt tilfredsstillende. Jeg har nu for Skik, naar jeg skal tage Del i Overveielserne af en hvilken som helst Samfundssag, der er Tale om, da at stille mig i Tankerne paa deres Side, hvem Spørgsmaalet nærmest eller nærmere angaar — jeg indrømmer forøvrigt, at Spørgsmaalet her jo angaar begge Parter, baade Mænd og Kvinder — og da at tænke, hvorledes ville de nu dømme om den nuværende Ordning og om Krævet paa en helbig Forandring deri. Jeg har da ogsaa tænkt mig den her nævnte Regel anvendt i dette Tilfælde, og jeg vil da spørge mig selv, hvordan ville Kvinderne nu tænke om dette Spørgsmaal, hvorvidt den nuværende Tilstand i alt Væsentligt er tilfredsstillende, eller om der ikke paa mange Maader burde gjøres Forandring deri. Jeg nærer da den Tro, at de allerfleste Kvinder, som overhovedet bryde sig om at skænke et Samfundsspørgsmaal nogensomhelst Opmærksomhed, ville være uenige med det ærede Medlem. Jeg troer, at Talen vilde lyde anderledes i denne Sag og Spørgsmaalet iøvrigt drøftes paa en anden Maade, dersom der her sad Kvinder i Stedet for Mænd. Men Talen burde dog i Virkeligheden — jaavidt det var gjørligt — lyde ens om saadanne Spørgsmaal, enten det var Mænd eller Kvinder, thi Retsfærdigheds- og Billighedshensyn maatte lige stærkt faae Indflydelse paa vor Tale og Færd, enten vi Mænd nu paa Grund af Udviklingens Ugunst have Gneret til at være med til at tale om Love — jeg taler i Dieblirket ikke om at give Love, det lade vi vel være — eller ogsaa vi havde delt denne Ret med Kvinden. Jeg vil endog paaftaa, at vi Mænd maatte være saa meget varsommere, netop fordi vi have denne Ret, og ikke derfor unblade at gjøre Forandringer, som ere tidsvarende, nei tværtimod søge Forholdene forbedrede for dem, som ere udelukkede fra al Delagtighed i Lovgivningen. Jeg tror, at man har Uret i at sige, at den nuværende Tilstand er i alt Væsentligt tilfredsstillende. Dermed har jeg ikke givet nogen Anbefaling i Almindelighed for Forslagets enkelte Paragrafer. Vi ere jo ikke Lovgivende i dette Dieblirk, allerede fordi vi ikke